

(המשך מעמוד 13)

מחית, שקשינה, חגור צבאי, כמה שמיכות על מיוון חשוף, הקירות, בכל הבסיס המזור, הם מלבנים אפורות חשופות, ללא טיח. איש לא הספיק לטייח ולסייד את קירות חדרי בית המלון הנוטש. חם בפנים, קצת מחניק, אין תנועת אוויר צח מבחוץ, אין חלונות, וגם אם יש, מקפידים להשאיר אותם סגורים הרמטית, אחרת פשוט קופאים מקור.

חדרי החוגרים קצת פחות קומי פקטיים. הם גרים 10 ו-20 בחדר, במיטות ריקומתיות. מיוונים צבאיים לכולם, שקשינה מפוך. אין סריגים, אין שמיכות, גם אין צורך בהם. חם

מילואימניקים, הבאים לשרות של חודש, חודש שלם ללא חופשות. כך יותר בטוח, תחת לגסוע בררכים המסוכנות של רדום לבנון העוינת. בגיורה של ג'בל-ברוך אין כפרים. אין שיעים בשלג, וזה, אולי, המקום הבטוח ביותר ברדום לבנון, אם בכלל יש מקום בטוח בלבנון. כאן בטוח ומנותק לחלוטין. מיבנה גדול, חיילים, נוף משגע ושגל. הרבה שלג וקור. חייל אחר כתב על הקיר את רשימת היתרונות והחסרונות של ג'בל-ברוך, בכתב יד קטן וצפוף:

יתרונות: שק"ם, שדותים (אסלה), טלוויזיה (ולפעמים זיריאוו), מיקלחות (כשאין סופה), עיתונים.

ליות ורגילות. אוהד מכבי-חיפה הנציח את שם קבוצתו בגדול. אחד כתב: "ממן, מלך השערים". על ארון נוסף נכתב שמו של אריק סיני, בצד שמה של להקת פינק פלויד.

מוזה, אבל בכסיס צבאי כליכך מרוחק, שגבות אינן משרתות בו, לא הבחנתי בתמונות של בחורות על הקירות, עירומות או לבושות. מחוץ לבניין, על ערימת-שלג מצויה, עמדו כמה חיילים ותיקים והתווכחו, אם הסופה מן השבוע הקודם היתה באמת כליכך חזקה ונוראה. היה שם מישוהו שטען בתוקף כי הסופה לפני שנתיים. בחורף הראשון של צה"ל בלבנון, היתה יותר קשה. ויכוח כזה יכול להימשך שעות, ובמהלכו מחליפים חוויות על מי הרדיאטור של המכוניות ונזולים אחרים שקפאו במנוע, כפי שלא זוכרים כבר מזמן.

אבנים מקפצות

החתולים הובילו אותנו לגיבעה הסמוכה. שם, בעמדה, מוסתר כמעט כולו בשלג, עמד חייל בודד ועטוף, וצפה לכיוון מערב.

רונו, חייל כשירות סדיר, חודש וחצי בג'בל-ברוך, עמד בעמדה והסת" כל דרך מישקפת בנעשה מתחתיו. מן העמדה שלו אפשר לראות את הר"י השוף וביום בהיר, כשהראות טובה, אפשר כמעט לראות גם את ביירות. בג'בל-ברוך אין מדברים על נסיגה. אי-אפשר לסגת כששקועים כליכך עמוק בתוך שלג קפוא. אנחנו נעמד כלוחזמנים שהממשלה תקבע. אמר לנו סא"ל אפי. "בניתיים אין מה לדבר על פיניו במזג-אוויר כזה".

כשירדנו בחזרה לביקעה, שלחנו מבט אחרון אל הג'בל. מרחוק נראה הבסיס כמו ארמון קסום בתוך השלג. מידרונות תלולים לבנים חלקים, ללא עץ או שיח. מרי פעם אפשר להבחין באופן מפתיע בעיקבות בשלג הבתולי. עיקבות של משהו, או מישוהו קל, שלא שקע עמוק בתוך הלבן הוזהר.

בכסיס שעל הג'בל התלבטו קשות באשר למקורן של עיקבות אלה. מישוהו מרד לצון והחליט שהן עיקבות של איש-שלג מכושף, המסתובב בלילות שאחרי הסופה וכולו עטוי מיסתורין. גם לבעלי הדימיון הפרוע ביותר קשה היה להעלות על הדעת שאלה הן עיקבות של בני-אנוש כמונו. הן היו קלות וקטנות מדי, ומטפסות על רכסיס תלולים וחלקים מדי. וכאמור: אין שיעים בשלג.

לכסוף, אחרי בדיקות מקיפות ומחקרים מעמיקים, הגיעו כל הנוגעים בדבר למסקנה הפשוטה שאלה הן

חתולים בשלג

חיילים אלה, למודי קרבות, קור וסופות, התהלכו כשהם לבושים במדים קלים ובמעיל דק בלבד. זה היה יום-שמש, אומנם, אך בעוד שאנחנו קופאים מקור וארוזים במיטב ה" סוודרים והצעיפים, הפגינו אלה אדי- שות קלילה, כאילו גולדו לפחות על פיסגת ההימלאיה.

לידם תימרנו במיקצועיות ובגמיי שות שני כלי-רכב מוזרים, שגלגליהם שרשרות רכות ורחבות וגופם מתכת וחלונות ענקיים. הגוף היה פעם צבוע אדום עליו. הצבע המקורי גורד, וכעת הוא לבן עם כתמים אדומים, כדי שלא יבלוט בשלג. מלפנים יש להם כפי- דחפור ענקית, ומאחור מכבש קטן צהוב.

אלה הם "חתוליה-שלג", והם כלי-הרכב היחידים המשמשים את היחידה בזמן סופה. הם הפורצים את הדרך בשלג, והם המביאים את ה" אספקה, כשכלי-רכב גדולים אחרים אינם יכולים להגיע. את חתוליה-שלג, הנקראים כך אולי בגלל צורתם המיוחדת, המזכירה קצת את גניו של חתול, מפעילה יחידה קטנה ומיומנת של חיילי-מילואים, הנקראים אלפי- ניסטים.

אלה בדרך-כלל יוצאי יחידות

נשק אישי אבי איתן, סטודנט למתימטיקה, על מיטתו. על השולחן שלפניו מונח נישקו האישי. הנשק צמוד אל כל חייל באשר ילך. החיילים ישנים במיטות דו-קומתיות. בשקי-שינה.

חדר קצינים חדרי-הקצינים על ג'בל-ברוך משמשים גם למגורים וגם כמישרד. בניית החדר מיטה דו-קומתית, עם מיוזונים ושקי-שינה צבאיים. בצד השני נמצא המישרד.

טרפון בלב השלג המצטבר נותן אפשרות לחיילי המוצב להתקשר אל בתיהם בארץ.

ריקות, הנכנסות בבוקר פנימה, מעמיסות ציוד וחוזרות בערב בשיירות ארוכות בדרך החוצה, לארץ. התנהלנו במשך שעה ארוכה אחרי שורת משאיות, ג"פים קטנים וזריזים וציוד צבאי אחר, שעשה את דרכו החוצה לפני רדת החשיכה. אי-שם, בדרך בין אגסי-קרעון לשער-עגל, ליד כסיס סטרילי ומטופח של אנשי יוניפי"ל, עמד חייל נורווגי מצוחצח ומגוהץ, במדים כחלחלים, החויק בירו פינקס גדול ועט, והשתדל לרשום במהירות את מיספרי המכוניות שחלפו באדישות על פניו. הוא ממשך מלא את תפקידו לפי הספרים.

זה של צה"ל, הנמצא בביקעה, כבר התחיל הפינוי. המשאיות באות ריקות מן הארץ. מעמיסות את הציוד עד אפס מקום וחוזרות מלאות ארצה.

גם כערב הומה שער-עגל, המקום שבו התפוצצה כמה ימים אחרי-כן מכונית התופת. שורות ארוכות של משאיות מלאות וכלי-רכב צבאיים אחרים עומדות בתור, מחכות לצאת לעבור את הגבול לתוך הארץ. יחידה של אנשי המישרה הצבאית בודקת ביסודיות כל רכב וטנק. העולם הזה 2480

ימים אחרונים בסיס צה"ל על גדות רכס-הרים מושלג, הנמצא מערבית לאגם. בכסיס

קרביות, שעברו הכשרה מיוחדת לשלגים ולטיפוס-הרים בשלג. הם מצויידים בכל הדרוש כדי לנוע בשלג, ובכלל זה כבגדים מיוחדים, דקר לטיפוס הרים, את, יתדות ומיג' לשיסקי. הם התיקוה האחרונה של כל החיילים המשרתים בכסיס. בזמן שיש סופה והמקום מנותק.

חסרונות: שיעמום (נכתב באר תיות-דפוס גדולות), ריכאון, אוכל וס"רים. בגלל הגובה של המקום, הסביר חייל אחר את סעיף הטלוויזיה כ" יתרונות". אנחנו קולטים את כל התחנות באיזור, אפילו את קפריסין. ישראל, לעומת זאת, לא נקלטת שם למעלה כליכך טוב.

למבקר מבחוץ, שבא לכמה שעות, נראה הבסיס בג'בל-ברוך כמו אתר נופש בהרי-האלפים. בהשוואה לאפי- שריות האחרות בלבנון הקשה, הוא נראה כמעט כמו מקום אידילי. ה" חיילים, שחלקם מבלים שם חודשים ארוכים וקרים, לא תמיד חושבים כך. אחד מהם הנציח את מחשבותיו על גני ארוך-הברזל האפור שלידי מיטתו: "ג'בל קוראים ג'בל-ברוך, למרות שהוא ארוך ומקולל. כל מי שמגיע לפה אחריי, עצור! אל תעשה זאת! תחשוב על המישוהו שלך בארץ! צה"ל לא שווה את זה!" אבל על רוב הארונות והקירות נכתבו כתובות הרבה יותר בנא-

מאור בתוך הבניין. בכל חדר ארוכות מתכת הקשורות בתנור מרכזי גדול, המוסק בסולר. חיילים שאינם כפועלות מיבצעית נמצאים כרך כלל בחדרים. חלקם נחים על המיטות, קוראים עיתונים המגיעים טריים בכל יום — אם אין סופה, כמוכן. אחרים עסוקים במיש- חקי ששכש, או צופים במישחקים ומעודדים את השחקנים. ליד כל מיטה ארוך-מתכת צר וארוך. עליו ועל קירות-הבטון החשופים מבטאים החיילים את הירוד-ריליכים ושופכים את כעסם.

מילים שכתובות על אבן הן תיקויות מיום אתמול. אותיות שהדיו רושמת הן דמעות סמוגות בחול. המילים נמחקו. התיקויות אבדו. הדמעות התאדו. ומה שנותר זאת האבן. כך כתב אחד החיילים, שהמוזה שרתה עליו. חלק מן החיילים במיתקן שעל ג'בל-ברוך הם סדירים, חלקם